

MAGISCHE GROEPSRITUELEN

28 juni 1968.

Goedenavond, vrienden.

Mag ik beginnen met op te merken dat alles door uzelf moet worden overdacht, daar wij nu eenmaal niet alwetend of onfeilbaar zijn. Vanavond zou ik u iets willen vertellen over:

MAGISCHE GROEPSRITUELEN

Magie is een woord dat al te vaak verkeerd wordt begrepen. Ik zal het dan ook nogmaals voor u definiëren, voor het geval dat u de juiste betekenis niet meer weet: Onder magie verstaan wij al datgene, wat werkt met niet zinnelijke of de zintuiglijk waarneembare waarden, al datgene, wat behoort tot wetten, die niet algemeen als zodanig erkend zijn en al datgene, waarbij stoffelijke feiten door geestelijke krachten kunnen worden veroorzaakt. Dit betekent dat wij het begrip magie heel wat ruimer moeten zien, dan dit gemeenlijk gebeurt. Om voorbeelden te geven: Een eedsformule, of dit nu voor een gerecht wordt gesproken, of bij bijvoorbeeld de beëdiging van een officier, is in feite een magische bevestiging. De gesproken woorden zijn immers volgens het nu geldende stoffelijke begrip niet werkelijk bindend. Men doet een beroep op ethische principes of geloofswaarden. Hierdoor bereikt men echter wel in de psyche van vele mensen nog vastliggende bindingen. Zo kunnen wij met evenveel recht stellen dat het misoffer bij de roomse kerk een magische bijeenkomst vormt. Dit geldt echter ook voor de meeste protestantse kerkdiensten: In al deze diensten treffen wij dan ook dezelfde soort elementen aan als in incantaties, aanroepingen, oproepingen, geboden, sacrale gebaren en zegeningen, terwijl het einddoel van dergelijke diensten steeds weer het bereiken van een geestelijke verlichting van de menselijke geest is, gepaard gaande met een wens tot grotere harmonie op aarde. Dit laatste zal men veelal vergeten te vermelden, maar wanneer men bidt dat de Heer u moge zegenen, bedoelt men daarmee heus niet dat dit alleen in geestelijk zaken het geval zal moeten zijn. In vele gevallen beoogt men zelfs met bepaalde sacramenten tevens zo mogelijk een stoffelijk resultaat

Een magisch groepsritueel is dus in wezen niets bijzonders in uw wereld. Wat de kern van een dergelijk ritueel betreft, kunnen wij stellen dat het steeds weer gaat om het opbouwen van een reeks van spanningen. Wanneer wij hier normaal bij elkander zijn, is er natuurlijk wel sprake van enig ritueel, maar dit wordt tot het uiterste beperkt. Zodra er echter een steravond wordt gehouden, zien wij een dergelijk ritueel dat echter veel uitgebreider is en dan ook bepaalde spanningen op meer merkbare wijze tot stand brengt. Hierbij spelen uw eigen verwachtingen, uw instelling, mede een rol. Wanneer u bij een steravond de zaal binnenkomt, bent u reeds anders ingesteld dan op een normale avond. Wanneer u dan de uiteenzettingen aanhoort, bemerkt u reeds zelf dat er iets van niet-stoffelijke aard wordt opgebouwd. Er wordt een niet kenbare, niet zichtbare, niet redelijke spanning losgemaakt in u, en middels deze spanning worden bepaalde geestelijke en zelfs stoffelijke ontwikkelingen mogelijk, die zonder dit onmogelijk zouden zijn.

Een goed voorbeeld van hetgeen een magische bijeenkomst kan zijn, zien wij, wanneer wij een bijeenkomst van pelgrims op een bedevaartsplaats bezien. Dit blijft gelijk, of het nu een kwestie van gaan naar Kevelaer is of een gang naar Lourdes. Het verschil ligt mijns inziens eerder in de middelen, die men voor de reis nodig heeft, dan in de genaden, die men kan ontvangen. Kenmerkend is steeds weer een massaal samenkomen op een heilig genoemde plaats, een gezamenlijk gebed, en de spanning van verwachting, omdat eenieder meent dat er elk ogenblik iets kan gaan gebeuren. Op dergelijke bijeenkomsten zien wij inderdaad mensen genezen.

Wij kunnen ongeveer verklaren hoe dit alles in zijn werk gaat, maar alles bijeengenomen gebeuren daar toch dingen, die niets meer met de menselijke redelijkheid te maken hebben. Er ontstaan hier krachten, die niet binnen het kader van het redelijk beheersbare vallen en deze krachten worden gewekt met middelen, die eveneens niet tot het gebied van de rede behoren. Dus: magie.

Is het nodig, om ons naar de een of andere massabijeenkomst te geven, om groeps magie te zien, mee te maken, tot stand te brengen? Er zijn eenvoudiger wegen. Toch zal de doorsnee magische groep een minimum aan personen moeten omvatten. Dit ligt gemeenlijk tussen de 7 à 9 personen. Zijn er minder mensen aanwezig, dan zal men niet meer van een werkelijk groepsritueel kunnen spreken. Zijn er veel meer mensen, dan zal het ritueel gedragen worden door een betrekkelijk klein deel van 't geheel; de anderen ondergaan, maar nemen niet zelf meer deel. Denk in dit verband eens aan de voorstelling, die bestaat van de bijeenkomsten in de Wessacvallei. In deze bijeenkomsten ziet u volgens deze voorstellingen drie of meer groepen van mensen in een bepaalde opstelling. Maar het kleinste groepje bestaat uit degenen, die het eigenlijke ritueel volvoeren. De anderen zijn aanwezig, zij ondergaan de invloed en voelen zich met de celebranten verbonden, maar zijn niet werkelijk zelf actief. Het ideale groepsritueel schept voor allen, die deel daarvan zijn, de mogelijkheid zelf actief werkzaam te zijn. Daarom heeft bij een meer persoonlijk doel, of een werken met bovennatuurlijke krachten in meer beperkte zin, een klein aantal deelnemers vaak de beste resultaten.

Een groepsritueel moet worden opgebouwd. De vraag is nu op welke wijze dit zou kunnen geschieden. Vele factoren spelen hierbij een rol. Eigenlijk is elk middel zonder meer bruikbaar, mits het op de juiste wijze steeds weer wordt herhaald en daardoor voor de aanwezigen een bijzondere betekenis heeft. Maar de mens leeft nu eenmaal in een maatschappij, waarin bepaalde denkbeelden ingeworteld zijn. Er is steeds weer een godsdienstige achtergrond, er zijn bepaalde morele opvattingen en taboes, denkbeelden ten aanzien van mogelijkheid, verschillende graden van verstandelijkheid. Al die dingen tesamen bepalen, wat de groep voor middelen kan gebruiken en wat zij daarmee zal kunnen bereiken. Een groep in een christelijke land als Nederland, want dit land beschouwt zich als een christelijk land, wat overigens niet met de praktijk maar alleen met de verklaringen van de mensen te maken heeft, zullen wij steeds weer zien dat in de groeps magie de christelijke achtergrond, de denkwijzen en gebruiken, die bij het christendom behoren, een rol spelen.

Een voorbeeld hiervan vindt men in de maçonnieke bijeenkomsten. Ofschoon de groep als zodanig niet noodzakelijk christelijk is, zullen wij in alle rituelen christelijke achtergronden terugvinden. De groep zelf grijpt terug op veel oudere stellingen en gebruiken maar haar formuleringen en zelfs het gebruik van attributen blijft het christelijke element sterk te bevatten. In de wijze, waarop men in deze omgeving te werk pleegt te gaan, treffen wij verder een nadruk aan op de redelijkheid, op het menselijk verstandelijk werken. Dit is eveneens begrijpelijk, daar in uw maatschappij het verstandelijk denken is verheven tot een van de meest belangrijke dingen in het mensenleven. De mystieke belevingen en werkingen, die ook in dergelijke groepen optreden, zullen dan ook door de deelnemers beschouwd worden als iets, wat door verstandelijke activiteit bereikbaar is.

Op een soortgelijke wijze kunt u zich voorstellen dat een kleinere groep gaat werken volgens haar achtergronden. Ook hier zal men zich allereerst moeten afvragen, wat de geloofsachtergrond is van de deelnemers. Daarnaast zal men de in de groep geldende opvattingen omtrent moraal, maatschappelijke noodzaak en dergelijke moeten bezien, evenals de overheersende verhoudingen tussen verstand en de gevoelswereld. Eerst wanneer men dit alles heeft overwogen, is het mogelijk tot een voor de groep passende werkwijze te komen. Bij het opbouwen van het ritueel zal men niet meer oorspronkelijke vormen kunnen gebruiken. Men zal steeds weer ontdekken dat het noodzakelijk is leentjebuurt te spelen bij de maatschappij waarin men leeft, het geloof dat erkend wordt, en alles, wat men reeds weet of meent te weten omtrent oudere gebruiken. In Nederland bijvoorbeeld zal men kunnen zeggen dat het een werkelijke noodzaak is van elke oproep een bede te maken. God speelt een hoofdrol.

Daar in Nederland de godsdienstigheid vrijzinniger is dan in vele andere landen, zal de formulering niet een kerkelijk karakter hoeven te dragen en zal men rustig de eigen landstaal kunnen gebruiken. In landen als bijvoorbeeld Italië en Spanje zal echter een eerste evocatie om werkelijk tot resultaten te voeren, beter in het Latijn gesproken kunnen worden daar dit een associatie geeft met het kerkelijk gebruikte Latijn en zo een gevoel van verbondenheid dat strookt met de reeds gekende invloeden van de kerkelijke gemeenschap.

Op deze wijze begin je. Voor Nederland geldt dus dat de opbouw gebaseerd moet zijn op een vrijzinnige vorm van christendom, daarnaast moet het geheel aangepast zijn aan de sociale gebruiken en verhoudingen. Daarnaast zal zij iets moeten omvatten dat buiten deze beiden waarden valt en daardoor juist voor de mens het magische karakter onderstreept. Dit laatste brengt de mens ertoe met zijn gevoelswereld te werken en niet stil te blijven staan bij zijn verstandelijkheid, die de werkingen en mogelijkheden beperken zou.

Voor een dergelijke groep kan ik mij een ritueel voorstellen dat ongeveer als volgt verloopt:

a. Reiniging. Deze kan symbolisch zijn, kan bestaan uit het wassen bijvoorbeeld van de handen, of uitgebreider zijn, doordat men zich tevoren geheel baadt. b. Samenkomst. Dit zal in stilte en met enige wijding moeten gebeuren. Uit de samenkomst moet immers het begin gemaakt worden van de werkelijke actie. In Nederland is dit niet denkbaar zonder dat iemand daarbij spreekt. Daarom zal aan het begin bijvoorbeeld een korte meditatie op zijn plaats zijn. Deze kan van elke van de aanwezigen stammen of bij toerbeurt worden gesproken op de verschillende bijeenkomsten. Het belangrijkste hierbij is wel dat men in zich keert met het denkbeeld: hier beginnen wij ons werk.

Is dit gebeurd, dan zal men als punt c. bijvoorbeeld wierook branden rituele gebaren maken en bijvoorbeeld sprenkelen met gewijd water. Vooral wanneer in de kring meerdere katholieken zijn, zal dit oude, ook kerkelijk gebruikte gebaar van reiniging en het uitdrijven van duistere machten belangrijk zijn.

Eerst wanneer dit alles volbracht is, zal iemand uit de groep naar voren moeten treden, om verder als leider te fungeren. Het is daarbij van belang dat deze persoon door allen ook werkelijk als leider wordt aanvaard. Deze zal beginnen met iets, wat men een gebed zou kunnen noemen. Niet alleen richt hij zich hierin tot God, maar hij zal tevens de taak benoemen, die men wil aan volbrengen. Dit zal veelal in de volgende stijl geschieden: "Almachtige Vader. Wij zijn hier bijeen in uw naam, werkende uit uw Licht. Wij bidden U, geef ons uw kracht en help ons het werk dat wij ons voornemen - hier volgt eventueel een omschrijving van dit werk of doel - juist en volgens uw wil te volbrengen." In de stilte, die nu volgt, kan men bijvoorbeeld de magische cirkel trekken of vormen, attributen plaatsen enzovoort

Altijd zal men eindigen met het aansteken van een kaars, al of niet daarbij uitsprekende: "Dit is het goddelijk Licht. Het Licht Gods is met ons". Daarna zal de leider beginnen, de krachten aan te roepen, waarvan men meent dat zij bij het werk belangrijke steun kunnen geven. Hebben wij te maken met getrainde magiërs, dan zal men veel weten van de kaballah en zullen dus vele namen worden genoemd. Deze namen omschrijven dan de krachten, die men hoopt te bereiken. Degene, die echter nog niet zozeer getraind zijn, zullen hun beroep op de krachten van geest en sfeer meer algemeen stellen in bijvoorbeeld de volgende vorm: "Ik roep tot U, o grote krachten des Lichts; gij tronen en heerschappijen, gij aartsengelen en engelen. Kom tot ons met al de uwen en helpt ons dit werk te volbrengen... enz". Dit is een logische handelwijze, daar men als mens het gevoel heeft een geestelijke taak niet alleen te kunnen volbrengen.

Heeft men de aanroep voltooid, dan zal men in stilte zijn gedachten uitzenden. Er is een korte pauze, waarin men tracht te komen tot een zo groot mogelijke concentratie. Ook het einde van deze pauze zal weer worden aangeduid door een rituele handeling als bijvoorbeeld het werpen van wat wierook op een houtskoolbekken, of het aansteken van een nieuwe kaars. Op deze wijze deelt men voor zich het geheel in in duidelijk kenbare fasen. De suggestieve werking wordt hierdoor vergroot en zo ook eigen afstemming op hogere waarden.

De leider herhaalt nu zijn bede, maar in meer bevelende vorm, bijvoorbeeld: "In de Naam van de Almachtige zeg ik U, tronen enzovoort, kom tot ons en help ons ons werk te volvoeren enzovoort" Na deze oproep zal de kring, zij het geestelijk, of door het vormen van een lichamelijke contactkring enzovoort gesloten worden, waarop onmiddellijk de leider, die geen deel uitmaakt van de kring, maar daarin of daarbuiten staat, zijn oproep in de meest dringende belevende vorm herhaalt, bijvoorbeeld: "In de naam van de Almachtige God - hier kan men godsnamen invoegen - beveel ik U enzovoort enzovoort"

Hierna komt men tot het eigenlijke werken. Hierbij is de taak bepalend voor de wijze, waarop men tewerk zal gaan, zodat hier geen sprake zal zijn van een vast ritueel. Maar wanneer men bijvoorbeeld wil werken met de elementen, zal men een voorstelling van die elementen nodig hebben. Een steen of wat aarde voor de aarde, een beker met helder water voor water, een brandende kaars voor vuur, een ring of ledige schaal desnoods een teken voor de lucht. Het gaat er dus om uit te beelden, wat men gebruiken wil en zal de bestanddelen van het nu gevormde geheel plaatsen in die relatie, waarin men geestelijk hoopt hen te brengen. Zo mogelijk nemen alle aanwezigen aan deze opbouw deel. De laatste handeling zal steeds door de leider worden verricht, die nu gaat vertellen, wat hij precies wil bereiken en daarbij zich beroept op de geestelijke krachten, die hij gevraagd heeft om hun hulp.

U meent misschien dat dit alles humbug moet zijn Maar neen. De mensen hebben allen hun eigen deel bijgedragen aan de actie en de symbolen. Zij voelen zich dus alleen hierdoor deel van het gebeuren. De leider of leidster omschrijft, wat men wil. De anderen zullen dit in gedachten sterk meebeleven. Het geheel werkt als een zeer sterke suggestie. Door de kracht dezer suggestie, waardoor de mensen geheel opgaan in de gestelde taak en denken, en voelen dat dit moet worden volbracht, conditioneren zij zichzelf ten eerste. Hun geestelijke gesteldheid, met alle houding, hun contact met krachten uit andere werelden en eventuele harmonie met andere werelden, worden bepaald door deze wijze van werken. Hierbij komt nog dat deze mensen zich door de werking van deze suggestie plus werken in de magische groep tijdelijk van hun eigen wereld hebben afgesloten. Men heeft hierdoor het gevoel dat men buiten de normaliteit staat in een toestand, waarin alle dingen mogelijk zijn. Vele redelijke grenzen, die de mens normalerwijze zouden beletten van zijn geestelijke en zelfs stoffelijke mogelijkheden ten volle gebruik te maken, vallen hierdoor weg.

Vaak zullen een of meer der aanwezigen nu inspiratief reageren en bijvoorbeeld spreken. Wat zij doen of vertellen, hangt onmiddellijk samen met het werk. Zij bouwen inspiratief het werk nogmaals op. Het gevolg is een toenemen van de spanning, waardoor de aanwezigen haast niet meer anders kunnen gevoelen of denken dan: dit moet nu gebeuren, dit is waar. Op het ogenblik dat dit bereikt is, zal men na een korte tijd van concentratie de bijeenkomst gaan beëindigen. De beëindiging zal in de eerste plaats moeten bestaan uit het spreken van een dankwoord aan de geestelijke krachten wier medewerking men zocht te bereiken. Daarnaast heeft men gewerkt in de naam van God. Gods' zegen moet dus voor eenieder worden uitgedrukt. De leider kan een zegen spreken. Daarna zal men, zoals men zich reinigde om binnen te komen, zich ook reinigen om afstand te nemen van de magische wereld. Daarna kan men rustig bijvoorbeeld een borreltje gaan drinken enzovoort Men kan ook de bijeenkomst op ander niveau voortzetten. In alle gevallen geldt dat er een kenbare en duidelijke scheiding moet zijn tussen de magische bijeenkomst en een verder samenzijn, terwijl alle attributen zullen moeten worden opgeruimd, cirkels verbroken en frisse lucht toegelaten, zover dit nog niet het geval was, voordat de ruimte van de bijeenkomst voor een ander doel verder te gebruiken is.

Op deze wijze zou men het dus kunnen doen. Waaruit wel blijkt dat dit slechts een van vele manieren is, waarop een groep ritueel magisch kan werken. Indien wij trachten tot de kern van de zaak door te dringen, dan blijkt dat hierbij suggestie en zelf-suggestie een grote rol spelen. Daarnaast blijkt dat men door het gebruik van symbolen en andere middelen, een zeer grote concentratie bereikt, en ten laatste, wat toch wel belangrijk is dat de aanwezigen buiten de redelijkheid van hun eigen wereld treden. Elke groep, die magische werkt of dit nu een massale gebeds-gezingsdienst is, of een kleine bijeenkomst als ongeveer omschreven, zal aan deze voorwaarden moeten voldoen om maximale resultaten te kunnen bereiken.

En zo wij al stellen dat vele andere wijzen van werken mogelijk zijn, zullen wij steeds terug moeten keren tot de kern van de zaak: de rite zal steeds gericht moeten zijn op de emotionaliteit van de mens. Een magisch groepsritueel is niet denkbaar, zonder dat de emoties en daarmee meestal ook suggesties een zeer grote rol spelen. Want het is juist de innerlijke bewogenheid van de mens, die het hem mogelijk maakt een eenheid te bereiken met anderen en het andere, waardoor het hem mogelijk is aan zijn normale beperkingen te ontvluchten en zo spontaner en natuurlijker te reageren, dan anders het geval zou kunnen zijn.

Misschien vindt u een kleine groep van 7 tot 9 personen te klein? U kunt ook meer mensen gebruiken, ofschoon men ook dan spreekt van 'gunstige aantallen'. Vaak gaat het daarbij om veelvouden van 7 of 9. Men kan 21, 27, maar ook bijvoorbeeld 63 personen samenbrengen onder deze regel van de gunstige aantallen. Veel maakt dit overigens niet uit, ofschoon bij grotere aantallen het zelf bewust en actief deelnemen soms een probleem wordt. Wel blijkt dat men zowel voor grotere als kleinere groepen de voorkeur geeft aan oneven getallen. De verklaring daarbij is dat de leider een deel van zijn werk 'buiten' de kring werkt. Men neemt aan dat hij, wanneer er oneven getal overblijft, door een 'tweede leider' uit de kring zou kunnen worden aangevallen of uitgeschakeld. Geheel logisch is dit niet, maar in de praktijk blijkt het juist te zijn. Het komt er op neer dat er een evenwichtige groep moet zijn plus iemand, die daaraan leiding geeft. Daarom kiest men veelal de leden van één sekse, of zorgt men er zorgvuldig voor dat buiten de leider of leidster de aantallen van de seksen gelijk zijn.

Het is belangrijk dat de krachten in de groep zich zo gelijkmatig en regelmatig mogelijk opbouwen en bewegen. Wij zouden dit kunnen vergelijken met een aantal magneten met een gelijk aantal polen, noord en zuid dus. Deze polen scheppen gezamenlijk wel een sterker magnetisch veld, maar daarmee is de zaak afgelopen. Zou ik hieraan, wat technisch niet denkbaar is op aarde, een extra pool noord of zuid, aan toevoegen, dan zou opeens het gehele veld onevenwichtig worden en zijn kracht niet meer als gesloten veld, doch als gerichte werking naar buiten toe kenbaar maken. Dit is trouwens een van de principes van sommige buitenaardse ruimtevaartuigen.

Is de groep samengesteld uit één geslacht, dan zullen wij vaak zien dat de leider of leidster van het andere geslacht is. Dit berust op dezelfde denkwijze. Maar dit geldt alleen, wanneer wij werken met een vaste groep. Zodra wij met een massa werken, zal het noodzakelijk worden de werkelijke groep buiten of boven de gemeenschap op te stellen. Men kan dit doen door een magische cirkel te trekken, waarbinnen de werkelijk geheel actieve groep zich bevindt. Ik kan het doen door tussen de werkers en de anderen een afscheiding aan te brengen, of zelfs door een soort podium te maken, waarop deze actief deelnemende magiërs staan. Wil men echter ook nu een maximale werking bereiken, dan zal de kern wederom bestaan uit een oneven aantal personen. Waarom? Omdat deze groep het centrum wordt van de belangstelling van alle anderen, de kracht van alle aanwezigen tot zich trekt, maar in zichzelf beslotenheid en evenwichtigheid moet doorbreken, om dit werken naar buiten toe op gerichte wijze mogelijk te maken. Daarom geldt ook hier weer de regel: oneven aantallen geven de beste resultaten.

Nu kan ik mij indenken dat er mensen zijn, die met kleinere aantallen ritueel zouden willen werken, bijvoorbeeld met groepen van 3 of 5 personen en zich nu afvragen, of dit dan helemaal niet mogelijk is. Volgens de voorsomschreven methodes kan dit niet gebeuren, omdat de mensen te weinig in aantal zijn. Er kan geen voldoende spanning worden opgebouwd om jezelf als het ware een harmonie op te leggen als een noodzaak, een verplichting. Wanneer wij met bijvoorbeeld 3 personen te maken hebben, zal alles sterk afhankelijk zijn van de instelling van deze mensen. Je kunt niet zeggen: wij gaan de zaak harmoniseren, door alle geschillen en verschillen eenvoudig uit te schakelen. Dit brengt je eenvoudig niet op. In een grotere groep is dit wel mogelijk, omdat, al zijn er daar geschillen, zeg rond de helft van de aanwezigen, die wel 'meegaat' met de leider, zodat de drie anderen, die in tegenstelling van de 4 harmonisch werkenden - ik neem een groep van 7 als voorbeeld - geen eenheid vormen en zo door de invloed van de 4 gemakkelijk tot harmonie met het geheel te brengen zijn; 2 tegen 1 in een kleine groep blijkt echter vaak niet voldoende overwicht op te leveren, om dit eenvoudig te bereiken.

Juist in kleinere groepen dan 7 zal men dan ook moeten werken met methoden, waardoor reeds vóór het begin van de riten harmonie bereikt kan worden. In het westen bestaan slechts zeer weinig middelen, die gelijktijdig aanvaardbaar en doelmatig zijn in dergelijke gevallen. Misschien zou men dit kunnen bereiken door een lange reeks van gebeden, - waarin ieder der aanwezigen dan ook nog moet geloven -, af te dreunen, tot men in een toestand van een soort stupor, een versuffing, men half onbewust als deel van het geheel gaat reageren. Overigens een methode, die op enigszins andere wijze gebruikt werd bij bepaalde Tibetaanse plechtigheden.

Hoe zal in een dergelijke groep, wanneer zij voldoende harmonie heeft bereikt, de rituele zijde van de zaak verlopen? In de eerste plaats ook hier de reiniging. Deze is mijns inziens bij alle magisch werken haast obligaat. Daarna een uitdrukking van de harmonie, waardoor een grotere eenheid tot uiting kan worden gebracht. Dit zal een wijze van werken moeten zijn, waarbij de verstandelijke reactie op de anderen enigszins wordt afgevlakt en daarvoor in de plaats een gevoelsmatige aanvaarding wordt bereikt. Van hieruit kan men overgaan tot aanroepingen enzovoort. Maar een leider kan in een dergelijke kleine kring niet goed meer buiten de kring optreden. Hij zou dan de anderen tegenover zich vinden als tegenstanders, als de anderen, en niet meer de uiting van alles, wat in deze anderen leeft, kunnen worden. Daarom zal men er goed aan doen een plechtige rite om beurten te verrichten in dier voege dat bijvoorbeeld nummer een de bede spreekt, nummer twee de krachten van de hemel aan zou moeten roepen, terwijl de derde de geesten in Gods naam zou moeten bevelen te komen. Ook bij het opbouwen van symbolen is het niet meer voldoende wanneer de een de ene taak, de ander een andere vervult. Men zou alles gezamenlijk moeten doen.

Dit geldt dus voor elke kleinere kring. Wat u misschien zeer interessant vindt, maar waarbij u zich wel zult afvragen, wat met deze wijze van werken te bereiken is. Allereerst bereikt men een verhoging van eigen gevoeligheid. Zoals je veel gemakkelijker zwemt, fietst, loopt, wanneer je voortdurend in training blijft, zo zullen de geestelijke vermogens van een mens, die steeds weer tracht een zekere harmonie te bereiken en steeds weer probeert tot een zekere concentratie te komen, waarbij hij toch de emotionaliteit een rol laat spelen buiten de rede om, dit eenvoudiger bereiken, wanneer hij steeds weer aan dergelijke groepen deelneemt. Gelijktijdig zal men op alles, wat met harmonie of een gelijktijdig uitstralen van krachten te doen heeft sneller erkennen en daarop juister en sneller kunnen reageren. De eigen capaciteiten op dit terrein nemen dus sterk toe. De geloofsfactor wordt sterker. De mens gaat steeds gemakkelijker redelijk niet bewezen dingen voor zich als aanvaardbaar te beschouwen en verwerpt de grenzen van het volgens de mens mogelijke en doorbreekt zo de grenzen van kunnen, die de mens verstandelijk rond eigen vermogens heeft opgebouwd.

Hierdoor alleen reeds zal hij in staat zijn, zijn geestelijke krachten beter naar buiten toe te projecteren en zijn andere gaven te gebruiken. En mensen, die dit regelmatig doen, krijgen ook een betere instelling tot het Hogere: Wanneer ik mij steeds richt op een en dezelfde kracht van Licht, ontstaat op de duur een soort visualisatie daarvan. Een harmonie. Wanneer alleen het woord maar valt dat verbonden is met de instelling op dit Licht, voelt men dit Licht reeds. Harmonie wordt dus in steeds sterkere mate mogelijk, wat weer betekent dat de mens meer mogelijkheden krijgt tot het erkennen van die kracht, maar ook deze beter zal leren gebruiken.

Denken en reacties ten aanzien van, het Licht worden logischer, zij het niet in de menselijke zin van het woord logica, maar volgens de feiten - wat heel iets anders is. De mens leert dus de krachten, die in hem zijn, beter ontplooien, maar zal tevens door de bereikte harmonie leren krachten daaraan toe te voegen op elk moment dat hij voelt of meent dat voldoende geestelijke krachten hem ontbreken. Het resultaat is dat men geestelijk veel meer kan doen. Voorbeelden van dit alles zijn er voldoende te geven. Denk eens aan geestelijk genezing, helderziendheid enzovoort. En wanneer je ver genoeg bent gekomen in het beseft der Lichtende kracht, kun je hetzelfde, wat men van ingewijden pleegt te vertellen: leviteren, projecteren, transsubstantiëren enzovoort. Zodat er heel wat mogelijkheden in dit alles liggen.

U zult zich misschien afvragen, waarom ik juist heden over de groepsmagie enzovoort spreek. Maar daarvoor is een reden: Ofschoon de mens zelf dit vaak niet geheel beseft, bouwt hij op en

geheel ander terrein groepen op, die op magisch rituele groepen gelijken. Wanneer u een aantal negers ziet, die worden toegesproken, die zich opzwepen over de rechten, die hen onthouden worden, die hun liederen zingen enzovoort, misschien daarbij nog denkende aan de martelaren van hun zaak, zullen zij aaneengesmeed worden door emoties. Ook zij kunnen niet meer menselijk redelijk reageren, ook zij brengen krachten op van niet stoffelijke aard - al beseffen zij dit niet. En dit gebeurt overal op aarde. Overal, waar aan de voorwaarden voor een magisch ritueel wordt voldaan, treden bepaalde geestelijke werkingen en krachten op.

Het doel is daarbij niet bepalend. Het is mogelijk dat er in uw eigen land, vandaag of morgen een aantal mensen bijeenkomen om bijvoorbeeld een nieuwe omroep op te richten, of desnoods te spreken over het gebruik van nieuwe mestverspreiders. Stel dat een dergelijke bijeenkomst begint met gezelligheid en muziek, zodat een zekere harmonie ontstaat. Daarna komt er een spreker, die zo weet te oreren dat de mensen zich één gevoelen met zijn stellingen en al hetgeen hij stelt als ideaal, als noodzakelijk gevoelen. En daarmee zijn wij dicht bij de magische groepsrituelen gekomen. Er zijn nog slechts enkele factoren nodig, een stem uit de zaal, een strijdlid om een vergelijkbare inwerking te bereiken, zeker wanneer dergelijke bijeenkomsten meerdere malen op gelijke wijze verlopen zijn.

Denk eens aan de oudsocialisten, die voor het begin en bij het einde van hun vergaderingen gezamenlijk strijdliederen plachten te zingen. Zij dachten misschien dat zij dit alleen deden, omdat het zo gezellig was. In feite echter wisten zij hieruit kracht te putten, omdat zij op deze wijze hun onredelijke inzet en eenheid vast konden leggen. Hun bijeenkomsten werden wel degelijk door een soort ritueel gekenmerkt dat ook geestelijke invloeden wekte. En op soortgelijke wijze kan elke groep op aarde tot een soort ritueel komen dat, al beseft men dit niet bewust, grotere dan alleen redelijke of stoffelijke krachten wekt. Wanneer de mars der armen voert tot steeds meer van die semi-magische bijeenkomsten met een eigen ritueel - en dit is in feite reeds nu vaak het geval, - want de neger is vatbaarder voor dit soort dingen dan de doorsnee blanke - zal ook gedachtenkracht worden uitgestraald. Dit kunnen denkbeelden van haat ongewild zijn, of meer aanvaardbare beelden, maar uitgestraald worden zij en beïnvloeden andere mensen, de gehele sfeer in de omgeving, en scheppen de schijnbaar toevalligheden, die het optreden van de negers reeds nu zo vaak schijnen te kenmerken.

Het is dus zeker niet zinloos in deze tijd eens het magische groepsritueel te belichten, zelfs wanneer wij in de praktijk, die daaraan ontleend wordt, af moeten wijken van het zuiver magische en bewust gestelde ritueel dat voor menigeen de enige inhoud van dergelijke groepsbijeenkomsten zou moeten zijn. Wij moeten verder gaan dan de bewuste magische rituelen. Wanneer hier een aantal mensen bijeenkomt, geboeid door een onderwerp, gebiologeerd door een bepaalde gedachte, kan een van deze mensen opeens, zonder dat men de aanleiding daartoe geheel kan zien, gaan spreken of musiceren en daarbij iets presteren dat ver boven zijn normale prestaties uitkomt. Hij is geïnspireerd, zegt men dan. Maar er is meer dan inspiratie, er gebeurt ook geestelijk iets. Daar deze kracht zelden gericht zal zijn, flauwt het geheel na korte tijd wel weer af. Maar niet altijd. En de kracht blijft in staat de gehele gemeenschap ver boven of onder eigen normen van leven en prestatie te verheffen of te doen dalen.

Voorbeeld: een orkest speelt met een violist. Deze krijgt een soort rapport met enkele mensen in de zaal en raakt geïnspireerd. Het is, of ook het orkest na een kort ogenblik anders gaat spelen. Zouden wij de enkelingen bezien, dan blijkt dat de musici van het orkest stuk voor stuk zichzelf overtreffen, een meer dan normale reactie en vaardigheid tonen. Zo bouwt zich de spanning op, die, naar men zegt, alleen een begenadigd kunstenaar tot stand kan brengen. Bezie echter het geheel eens en u zult met mij eens zijn dat hier wel degelijk sprake kan zijn van een vorm van rituele magie: naarmate meer vormen in acht worden genomen, de musicus meer reputatie heeft, zien wij verwachting ontstaan, sfeer, waardoor zijn resultaten groter en beter worden dan normaal verwacht zou kunnen worden. Wanneer een Yehudin op straat viool gaat staan spelen, is de mogelijkheid niet uitgesloten dat liefhebbers zijn spel herkennen en zo een soort klok van stilte rond de violist bouwen. Waarschijnlijk is het echter niet dat de viool werkelijk tot zingen komt en de mensen iets kan gaan zeggen.

Het is waarschijnlijker dat zelfs de zogenaamd kenners voorbijlopen en hoogstens denken: die straatmuzikant speelt niet gek. Maar nu hetzelfde in de riten van een concertgebouw. Er is reeds een ouverture geweest, de dirigent heeft gebogen, is afgegaan, keert terug en even later komt de solist op. In rok schrijdt hij naar zijn plaats, een soort pinguïn met viool. Hij buigt, hij knikt tegen de dirigent, de dirigent ziet hem aan, buigt licht, knikt. Stilte. Het stokje gaat omhoog en opeens valt het eerste geluid. De mensen zijn geboeid. Het kan haast niet anders: de riten hebben hen voorbereid en zo kan de topprestatie veel eenvoudiger ontstaan.

Uit dit en andere voorbeelden zult u wel beseft hebben dat een magisch groepsritueel lang niet altijd ook als zodanig bedoeld hoeft te zijn, maar ook zonder dat men zelfs maar beseft, wat men doet, kan ontstaan en werkzaam zijn. De vraag is nu maar of niet vele bijeenkomsten in deze dagen dit karakter van magisch werken benaderen, maar door hun doel en inhoud een averechtse werking krijgen, en toename van chaos gaan betekenen, omdat de mensen zelf niet weten, wat zij doen en zo hun gedachten niet voldoende scholen en richten op een juist doel. Volgens mij zal het vaak noodzakelijk zijn, juist in dergelijke bijeenkomsten, de krachten wat te egaliseren, te harmoniseren, één te maken en de strijdige denkbeelden omtrent vernieuwing, de gevoelens van gezonden zijn of machteloosheid vooral in hun geestelijke uitwerking, richting en inhoud te geven.

Het bewuste gebruik van magisch groepsrituelen kan hiervoor vaak een bruikbaar middel zijn. Veelal is het daardoor mogelijk, de zaak te kanaliseren. Wanneer ik met u spreek, gaat dat alles mooi en goed. Ik kan misschien eens een gedicht maken of een incantatie inzetten en u zult reageren met een: "vreemd, het doet mij wat." Maar daar blijft het meestal bij. Stel nu eens dat wij, zoals bijvoorbeeld op een steravond, gezamenlijk proberen kracht op te brengen en deze te richten. Vele mensen en krachten zijn zich misschien niet eens bewust dat er ergens een ODV bestaat, die een steravond houdt, maar staan sympathiek tegenover hetgeen wij doen. Zij kunnen met ons harmonisch zijn, maar hebben een eigen gerichtheid. Deze gerichtheid bereikt hen echter vanuit de samenkomst. Het gevolg is dat deze anderen de harmonie erkennen en met de uitstraling van hun gedachten en krachten in dezelfde richting gaan werken en reageren. Op deze wijze kan een betrekkelijk kleine groep een ontstellend grote kracht richten.

Wat mij voert tot enkele stellingen, die ik hier graag wil weergeven:

1. Het bewust gekozen beleefde magisch groepsritueel wekt spanningen, welke ook buiten de groep zelf harmonische krachten op aarde, in de geest en in astrale werelden, aantrekken en op hetzelfde doel richten. Alle niet gerichte kracht van harmonische wezens zal dan, zelfs indien dezen dit niet beseffen, mede door het streven van de groep gericht en bepaald worden.
2. Een magisch ritueel in een groep heeft alleen zin, wanneer men in de groep ook beseft, wat men daarmee wil bereiken. Door de groep met haar ritueel is het mogelijk een geestelijke en mentale gerichtheid te doen ontstaan, welke het anderen, in en buiten de groep die nog geen doel hadden, nu de mogelijkheid bieden een eigen bestemming en doel te beseffen. Er is dus een directe invloed op het bewust streven en werken van anderen. Dit, zover harmonie aanwezig is.
3. Opgewekte krachten kunnen door de groep onmiddellijk worden geprojecteerd op personen, streken, op bepaalde krachten van de natuur, en zelfs het plaatsvinden van bepaalde gebeurtenissen bevorderen of verhinderen. Hiertoe is bewustzijn in de groep noodzakelijk, zodat het bij groepen, die bewust of onbewust magisch ritueel volgen, maar geen doel hebben, niet zal plaats vinden.
4. Waar sympathie aanwezig is, zal een wederkerige versterking ontstaan, ook wanneer slechts en van de harmonische waarden bewust gericht wordt. Hij, die een juiste gerichtheid in zich draagt en deze in een niet bewuste groep weet te gebruiken, zal alle krachten van de geest plus veel mentale reacties achter zich vinden en zo een verwezenlijking van zijn doel dichtbij zien komen. Men kan dus dankzij een bewust richting geven aan de niet gerichte tendensen en stralingen van anderen, meer bereiken.
5. Door bewust gebruik te maken van het magisch ritueel in de groep, of tenminste het aanwezig zijn van een dergelijk ritueel in een groep te herkennen, zal men kunnen voorkomen dat magische krachten van chaotische aard worden ontketend door onbewusten. Dit is zeer belangrijk, wanneer men te maken heeft met mensen die misschien nog wel magisch bewust

krachten oproepen, maar niet weten, hoe een doel te vinden voor deze krachten en ze bewust te richten.

Voorbeelden. U komt terecht in de tentbijeenkomst van een bepaalde sekte. Er is sfeer. U voelt dat er kracht is. Nu weet u, wat er aan de hand is. U beseft dat dit een magische werking is. U kunt er dan harmonisch mee zijn en zich voorstellen wat met deze kracht gedaan kan worden. U kunt dus een doel stellen en in het geheel projecteren. Indien u dit belachelijk lijkt, moet u eens trachten het gestelde doel aan een of twee woorden te verbinden. Ik garandeer u dat de eerste spreker op het rostrum, nadat u zich instelde, deze woorden zal gebruiken, waarschijnlijk zelfs bij herhaling en, misschien zonder het te bedoelen of te beseffen, de inhoud van zijn toespraak of preek zo wijzigt dat u daarin iets van uw eigen doelgerichtheid tot uiting gaat komen. U kunt deze proef misschien eens nemen. Het is leuk te zien dat je dit inderdaad kunt bereiken. Maar nog aardiger lijkt het mij, wanneer u daardoor leert begrijpen dat u de krachten, die in de gemeenschap anders helaas aan vaagheden worden verspild, nu nuttig kunt gebruiken, bijvoorbeeld om de mensen, die in de tent aanwezig zijn, te genezen of hen te helpen vrede te scheppen in hun omgeving.

Zoals u ziet, kan het belangrijk zijn, zelfs wanneer geen haar op uw hoofd er ooit aan denkt deel te nemen aan magische groepsrituelen, er toch het een en ander vanaf te weten. En er is nog iets, wat u mijns inziens moet leren beseffen: Elke groep, die door een bepaald gedrag, een bepaalde omgeving enzovoort buiten het als normaal geldende komt te staan en dit beseft, zal emotioneel op dit besef reageren. Elke emotionele reactie, die gebonden is aan een vast ritme van handelen, kan een kracht doen ontstaan, die vergelijkbaar is met hetgeen tijdens een bewust magisch gerichte bijeenkomst ontstaat. Zij is dus bruikbaar en richtbaar.

Voorbeeld: In een gevangenis gaat alles volgens een vaste regel. De gevangenen maar ook het personeel weet: dit is de vaste roep, dit is het vaste signaal, nu gaat er dit en dat gebeuren en daarna is de dag afgelopen. Ieder ondergaat dit op zijn eigen wijze en met zijn persoonlijke gevoelsreacties. Maar voor allen geldt dat hier in feite sprake is van een ritueel. In de nachturen blijkt er echter in de gevangenissen vaak een meer dan gewone onrust te heersen. Deze is het gevolg van de rituele aanloop tot het besluit van de dag. Elke ik-projectie, die in de mensen aanwezig is, wordt abnormaal gestimuleerd met als gevolg dat niet alleen in dromen, maar zelfs in de astrale werelden een groot deel der verwarringen en ressentimenten vorm krijgen. Indien er geen vaste, bijna rituele aanloop tot het einde van de dag zou zijn, zouden dergelijke denkbeelden en invloeden in veel geringere mate optreden en zouden vele hiervoor gevoelige personen dan ook normaler kunnen reageren. Wie langere tijd onder de invloed van een dergelijk ritueel doorbrengt, gaat op de duur, leven in een andere werkelijkheid, waarbij de buiten wereld niet meer begeerd wordt, maar dromen de oplossing brengen van problemen in het ego. Degenen, die met het gevangeniswezen te maken hebben, weten wel dat de sfeer die in de nachturen, meestal tussen rond 12.30 u en 2.30 heerst, bepalend is voor hetgeen op de volgende dag in de gevangenis gebeurt, de houding van gevangenen enzovoort. Het zou overigens goed zijn dat zij zouden leren beseffen dat een zo groot deel van deze reacties en spanningen door het ritueel, de vaste, heilige orde van de plaats, kunnen worden opgeroepen. Men zou dan menige ongewenst ontwikkeling kunnen voorkomen.

Maar gelijke regels gelden ook in bijvoorbeeld een rockkelder, een kerk enzovoort. Zodra er een vaste wijze van werken ontstaat, een vaste indeling, waarbij emoties een rol gaan spelen, gelden de regels van het magische groepsritueel en zijn geestelijke en mentale werkingen niet te vermijden. De minste factor die een grotere opwindung dan normaal tot stand brengt bijvoorbeeld een popzanger, die de emoties een brandpunt geeft, dan zijn de mensen als van zinnen. Dit is geen normale histerie meer, maar gaat verder. De mensen zijn dan gevangen in een wereld van suggesties, waardoor alles anders lijkt en zij dus ook anders zullen reageren op het normale. Wanneer je de mensen weet te richten door gebruik te maken van deze invloed, kan je hen tot alles krijgen. Daarnaast zal ook de omgeving die sfeer ondergaan, want de emanatie van de mensen gaat veelal ver buiten de plaats, waar zij aanwezig zijn. Rond gevangenissen zal men dus de vreemde nachtsfeer eveneens beleven en vertalen in gevoelens van onrust, onzekerheid enzovoort.

Wanneer het gaat om een beatlokaal met rond 50 mensen die hun werkelijkheidszin verliezen, dan kan men stellen dat een kring van 500 tot 1000 meter buiten dit lokaal mede zijn sfeer bepaald zal zien door hetgeen daar in de kelder gebeurt.

U gelooft mij niet, maar u kunt de proef op de som nemen. Omdat het een feit is, zoals u dan zult ontdekken, moeten wij leren ook met dergelijke beïnvloedingen rekening te houden. Ook al zal het niet altijd doenlijk of zelfs maar goed zijn, met een groep in magisch ritueel harmonisch te werken, zo is het altijd doenlijk en goed dergelijke krachten, wanneer wij ze ontmoeten en het voor ons enige harmonie daarmee mogelijk is, een richting, een doel te geven. Lukt het u een gerichtheid van de kracht tot stand te brengen, dan zal zij in deze richting blijven doorwerken, ook wanneer degene, die de gerichtheid gaf, niet meer daarbij betrokken is. Vergelijk: en kudde, die in een cirkel rond loopt te drentelen, tot iemand de leidster te pakken krijgt en richting geeft. Of de persoon, die dit doet, aanwezig blijft of niet, wij zullen zien dat de gehele kudde zich van een knoedel vormt tot een lijn, die in de gegeven richting verder gaat. Misschien bevredigt dit alles u niet geheel. U wilt met de wereld van de geest werken, de geest beseffen. Niemand houdt u tegen. Maar u moet wel begrijpen dat u dan ook de consequenties van deze wens en dit geloof moet aanvaarden: dat er heel wat meer krachten van geestelijke en half-geestelijke aard bestaan in uw wereld, dan u misschien lief zal zijn. Dan moet u begrijpen dat er ook bij mensen een soort geestelijk klimaat bestaan kan, waaraan u zich niet geheel kunt onttrekken.

En na het voorgaande zult u begrijpen dat juist dergelijke bewust of niet-bewust ritueel werkende groepen voor dit klimaat in vele gevallen aansprakelijk zijn. Het magische ritueel in een kleinere groep was voor mij een punt van uitgang. U moet begrijpen dat dit bijna zo oud is als de mensheid zelf dat mensen als het ware reeds genetisch een zekere vatbaarheid voor dit alles in zich dragen. De voorvaderen, die rond het vuur dansten en geesten opriepen, leven in u nog ergens voort. U bent er mede vergroeid en kunt zich daaraan niet onttrekken. Juist hierdoor gebruikt men zo vaak magische rituelen, zonder maar te beseffen, wat men nu eigenlijk doet. Wie weet, wat er gebeurt of gebeuren kan, zal door zijn bewust reageren vele positieve dingen tot stand kunnen brengen. Hij kan door zijn bewustzijn voorkomen dat er ongelukken van komen, wanneer het magische groepsritueel gebruikt wordt door mensen, die niet beseffen, welke machten zij opbouwen.

Men kan zichzelf den aan dergelijke beïnvloedingen onttrekken en zelfs vaak een richting geven aan niet gerichte krachten, wanneer dit nuttig of noodzakelijk schijnt. Wees eens eerlijk: meent u nu werkelijk dat alles, wat er op de wereld op het ogenblik gebeurt, alleen te wijten is aan opstandigheid van de jeugd, massahysterie enzovoort? U weet wel beter. E zijn hierbij kosmische invloeden betrokken, maar ook onontkoombare ontwikkelingen in de mens zelf. De groep, de massa, met haar vaste gewoonten en haar vaste rituelen is daarbij zeer belangrijk. Juist de groepen, die naar riten grijpen, blijken steeds weer een grote invloed te hebben, ook op uw wereld.

U weet nu, welke mogelijkheden er zijn. U weet zelfs, op welke wijze u zich kunt trainen. Daarom kunt u ook zelf ervoor zorgen dat dergelijke groepen geen al te groot kwaad doen. Want een mens, die weet, wat er gebeurt, is vaak in staat om de negatieve uitstralingen en opwindingen van een gehele massa een meer positieve inhoud te geven. Wie dit alles echter niet beseffen wil, zal het slachtoffer worden van de massa en vaak ook van zichzelf. Juist daarom heb ik dit onderwerp aangesneden. Hebt u vragen?

Vraag: Ik behoor tot een groep, waarin men krachtige vibraties wekt ten voordele van een ander. Men noemt dit inwijding. Kan men door de aanwezigheid van een dergelijke kracht een ander werkelijk tot inwijding brengen?

Antwoord: Je kunt niemand, met welke kracht dan ook, tot inwijding brengen, tenzij die ander daarvoor rijp is. Inwijding is een nieuw begrip van de wereld. Wanneer alle daarvoor noodzakelijke factoren in iemand aanwezig zijn, maar nog niet tot geheel werden, kan door het wekken van de kracht inderdaad bereikt worden dat de inwijdeling de juiste aaneenvoeging van de bewustzijnswaarden tot stand brengt.

Je kunt dus onder omstandigheden langs de door u genoemde weg de inwijding van een mens wel bevorderen. Dit ligt echter niet alleen aan de groep en de kracht daarvan, maar wel degelijk ook aan de kandidaat.

Vraag: Zijn de woorden, waarmee u steeds begint ook een soort magisch ritueel?

Antwoord: In zekere zin zijn zij ook wel een magisch ritueel. Zij hebben allereerst ten doel u duidelijk te maken zelf na te denken. Wij zeggen daarbij, en juist om deze reden dat wij niet alwetend of onfeilbaar zijn, al menen wij natuurlijk ons weetje wel te weten. In de tweede plaats wordt er, juist door dit beginnen met een vaste formule, een grens gesteld tussen de tijd voor het begin van de bijeenkomst en hetgeen besproken wordt tijdens die bijeenkomst. Daarnaast wordt hierdoor een zekere grens opgetrokken tussen het verschijnsel van het in trance gaan, het mediumschap dus, en de inhoud van het gesprokene. Er is dus wel degelijk een poging tot beïnvloeding aan deze vaste formule verbonden. Maar verder dan het voorgaande gaat de magische inhoud of werking daarvan toch niet.

Vraag: Maakt u in de geest ook nog gebruik van dit soort magische mogelijkheden, of is er daar een zuiver geestelijke gerichtheid?

Antwoord: Een zuiver geestelijke gerichtheid van individuen is alleen mogelijk door een afstemmen van entiteiten. Het zal u duidelijk zijn dat, wanneer wij een harmonie in grotere gemeenschap wensen, vooral wanneer dit groepen betreft waarmee wij normalerwijze geheel harmonisch zijn, wij ook gebruik zullen maken van wat u een ritueel zou noemen, namelijk het opeenvolgen van bepaalde gedachten en tendensen. Wij zullen dezen dan met allen, die het contact nastreven, op bepaalde wijze trachten te beseffen en overdenken, om zo een algehele harmonie mogelijk te maken. In de geest bestaat dus wel degelijk iets, wat men als groepsritueel met magische werking zou kunnen omschrijven, ook wanneer de wijze van uitvoering sterk verschilt van de manier, waarop men op aarde zo iets zou doen.

Vraag: En bij de Wessac-bijeenkomst?

Antwoord: Hier pleegt 10 tot 15% van het aantal aanwezigen vanuit de stof en een 2% in de stof zelf, aanwezig te zijn. Daar een deel van de aanwezigen lijfelijk aanwezig is, terwijl anderen in de geest of vanuit hun sferen aanwezig zijn, zal voor een opbouw gezorgd worden, waarin al deze waarden tot eenheid kunnen komen. Het ritueel omvat dan ook factoren voor het scheppen van stoffelijke en geestelijke harmonieën beiden.

En hiermede wordt het tijd dat ik mijn bijdrage aan deze bijeenkomst ga beëindigen. Ik wens u een zegenrijke avond en een aangename pauze.
Goedenavond.

DE MENS IS EEN COMPLEX WEZEN (ESOTERIE)

Goedenavond, vrienden.

Wanneer wij wat meer de richting van de innerlijke mens moeten inslaan, zoals in het tweede deel van de bijeenkomsten gebruikelijk is, realiseert men zich al snel dat een mens toch wel een zeer complex wezen is. Het ellendige voor de mens hierbij is wel dat hij slechts enkele delen van dit complexe geheel bewust zal kunnen beseffen. Het verdere is automatisch. Men kan echter stellen dat dit zo is geworden, omdat de geest daaraan in de stof geen behoefte heeft als meer bewuste waarde. Wanneer men dus de complexe innerlijke mens nog eens na wil gaan met al zijn mogelijkheden en waarden, zal men volgens mij allereerst moeten trachten al het overbodige terzijde te stellen. De onbewuste waarden zal men vanzelf niet beseffen. Maar een groot deel van het overbodige ligt toch ook binnen het bereik van 't menselijk ken(denk)vermogen. Ik kan mijzelf niet beseffen, voor ik mijzelf leer aanvaarden. Eerst de mens, die met zichzelf leert leven, zoals hij zichzelf beseft, zal in staat zijn de incongruentie tussen hetgeen hij vanuit zich meent te zijn en hetgeen hij waarlijk kenbaar is vanuit zichzelf, te constateren.

Het aanvaarden van jezelf, zoals je bent, is vaak nogal moeilijk. Wanneer wij naar bewustwording streven hebben wij vaak het gevoel dat wij onze eigen fouten voortdurend voor onszelf op moeten sommen om ze te verbeteren. Maar nu meen ik dat mensen vele dingen fouten noemen, die dit in wezen niet zijn. Het is bijvoorbeeld haast onmogelijk om uw eigen instelling in de wereld geheel te veranderen. Wanneer u bijvoorbeeld optimist of pessimist bent, zal dit niet alleen een geestelijke kwestie zijn, maar zal ook stoffelijke karakter en de achtergrond van de wereld, waarin men leeft, daar nog van doen hebben. Wanneer u van uzelf meent dat u misdadig optimistisch bent, zo kunt u dit wel constateren, maar in feite zult u aan de eigenschap zelf weinig kunnen doen. Aanvaard uzelf dus eerst, zoals u bent en stel niet dat u te veel zus of te weinig zo bent. Zeg eenvoudig: zo ben ik, zo moet ik leven.

Zelfaanvaarding is het begin van zelfbeheersing: een mens, die voortdurend in verzet is tegen zichzelf en alles, wat hij in zichzelf erkent, zal nooit in staat zijn, zichzelf waarlijk meester te worden. Hij bestrijdt voortdurend delen van zichzelf en hierdoor komt het nooit tot een bewuste reactie als geheel naar buiten toe of een besef van eigen wezen als geheel. Ook het uitspreken van een oordeel over jezelf is in feite niet naar waarheid mogelijk. Zolang de mens niet in staat is, zichzelf te beseffen voor wat hij zelf is, zal hij immers niet in staat zijn naar waarheid te oordelen over zichzelf. En daar er zovele delen van het ego zijn, die men niet beseft, kan alleen God over ons naar waarheid oordelen. De mens, die zichzelf wil be- of eventueel veroordelen, is dan ook een dwaas, die juist hierdoor voor zich een harmonische ontwikkeling onmogelijk maakt.

Dit alles lijkt nogal negatief gesteld. Maar gelukkig staat tegenover dit alles ook menig positief punt: Wanneer ik begin mijzelf te aanvaarden, zoals ik ben, zal ik met mijzelf kunnen leven. Daar ik mijzelf als geheel aanvaard, zal het mij ook mogelijk zijn naar buiten toe met dit gehele wezen ten goede te streven volgens beste weten. Ten goede streven wil eenvoudig zeggen: ervaringen opdoen. Ervaring opdoen betekent: beseffen. Beseffen betekent weer bewustwording. Door een voortgaande bewustwording zal ook het beeld van het eigen ik zich steeds juister en eerlijker kunnen ontwikkelen.

Er zijn vele middelen en methoden in het verleden gevonden en ook in deze dagen worden vele methoden aangegeven, waarmee men het innerlijke Ik 'naar waarheid' zou kunnen ontdekken. Ik vraag mij echter af, of het veel zin heeft om jezelf, zoals in al deze systemen en middels al deze middelen wordt bevorderd, eigen Ik te ontleden. In de eerste plaats weten wij allen dat wij, wanneer wij een zaadje hebben en willen zien, wat erin zit, door onze nieuwsgierigheid het onmogelijk maken dat er uit het zaad nog ooit een plant zal komen. Maar wanneer je dat zaadje in de grond zet en eenvoudig op tijd water geeft, zie je als vanzelf op de duur wat voor plant er uit voortkomt. Je zult dan veel beter beseffen, wat er in het zaad geborgen was, dan ooit door het openen van het zaadje zou kunnen worden verkregen. Een mens in de stof is niet veel meer of anders dan het zaad van een geestelijk ego. Hij is, in stof en geest datgene, waaruit het ware geestelijke Ik op moet bloeien, opdat het Ik eens in zijn totaliteit en geestelijk geheel bewust zal kunnen bestaan.

Nu weet ik wel dat er vele fasen in de stof zijn, waarin stoffelijk zich een dergelijk proces afspeelt, maar dit is voor mij geen reden mijn vergelijking te veranderen. Indien u al af wilt gaan op mogelijke meermalige incarnaties in de stof, dan zeg ik eenvoudig dat u allen overjarige planten zijt. Maar dit beeld maakt het duidelijk dat het er in het leven eerder om gaat, voor bewustwording, het eigen Ik te verzorgen, dan om het in zijn bestanddelen te ontleden.

Misschien vraagt u nu: Hoe verzorg ik mijzelf op de juiste wijze geestelijk? Eenvoudig genoeg: In de eerste plaats moet u leren materieel zo ontspannen mogelijk te bestaan. Elke materiële spanning is als het ware te hard, de te harde aarde, die het zaad van werkelijke bewustwording het onmogelijk maakt, tot wortelvorming te komen. Dus: je moet niet alleen aanvaarden, wat en hoe je zelf bent, maar je zult ook moeten beginnen te aanvaarden, hoe en wat het leven voor je is. Uit deze aanvaarding kan men dan altijd weer verder bouwen.

In de tweede plaats heb je regelmatig een besef van andere hogere waarden van node, omdat alleen hierdoor het bestaan voor het ego zinvol wordt.

Je kunt dit nastreven middels geloof en bidden, maar ook middels een bepaald streven in de stof. Zodra een mens het gevoel heeft dat zijn betekenis zich verder uitstrekt dan de begrenzingen van zijn eigen menselijk bestaan, zal hij hierdoor alleen reeds een verdere bewustwording ondergaan en zich verder ontwikkelen.

In de derde plaats zal de mens moeten leren dat hij als deel van het geheel alleen dan juist zal kunnen functioneren, wanneer hij geheel zichzelf is, als deel van dit geheel dus. De meeste mensen trachten iets of iemand anders te zijn. Kinderen bewonderen de schoolmeester of juf, en proberen die na te doen, of imiteren hun vader en moeder. Mensen op verder gevorderde leeftijd trachten vaak bepaalde beroemdheden, staatslieden of geestelijke leiders na te doen. Maar zij slagen er toch nooit in een aanvaardbare imitatie te leveren. Ik kan nooit een ander zijn. Maar wel kan ik, dankzij het besef dat ik door het bestaan en wezen van anderen verwerf, leren hoe ik beter en juister mijzelf kan zijn. Op deze wijze geef je jezelf als het ware het nodige voedsel: het voedsel van waarneming en overdenking, maar gelijktijdig een persoonlijk besef, daar waarneming en overdenking voor mij pas betekenis zullen krijgen, wanneer zij in mij zijn opgenomen. De wereld rond je is gevuld met velerlei waarden van leven en bewustzijn, waarvan je maar een beperkt deel op kunt nemen. Dit beperkte deel dat je waarlijk op kunt nemen, kun je dan ook als een deel van het eigen Ik gaan beleven en daardoor beter beseffen, wat je zelf bent en wat de wereld is. Hierdoor leert men ook, wat men werkelijk wil en kan bereiken.

Een grote fout maakt men vaak door te veronderstellen dat je als mens steeds zoveel mogelijk op moet nemen van hetgeen er aan kennis en feiten in de wereld buiten je bestaat. Maar een plant, die te veel mest krijgt, kan eraan kapotgaan. Een geest, die te veel feiten, mogelijkheden en emoties, theorieën, kennis te verwerken krijgt, zal niet in staat zijn dit te doen. Het bewustzijn wordt door de veelheid eerder geschaad dan gebaat. Kunstmatig opnemen van steeds meer feiten enzovoort is dus nutteloos. Slechts datgene, wat ik natuurlijk op kan nemen, zonder mijzelf daarbij te forceren, zal tot een groter bewustzijn en besef waarlijk bijdragen. Dan immers zal het teveel enerzijds niet resulteren in een tekort anderzijds.

Vergelijk: men kan voor een examen erg hard gaan ploeteren om bepaalde kennis alsnog op te doen. Het is op het ogenblik examentijd en dus wel een zeer passend voorbeeld. Een groot deel der jongeren die op het ogenblik examen doen of zojuist gedaan hebben, zijn volgepropt met grote hoeveelheden kennis, waarvoor zij persoonlijk geen enkel affiniteit hebben. Mogelijk hebben zij voor deze vakken hoge punten op hun lijst. Maar morgen zijn zij reeds lang weer vergeten, wat zij met veel moeite geleerd hebben. Over een jaar weten zij misschien niet eens meer, wat de hofmeiers nu eigenlijk waren, zijn zij de vele kleine plaatsjes op aarde al lang weer vergeten en blijkt dat zij zelfs bepaalde taalkundige regels reeds weer hebben vergeten zoals dan ook wel blijkt uit het gebruik dat zij zo dadelijk van de Nederlandse taal gaan maken. Ik geef u dit voorbeeld om duidelijk te maken dat wij met het geforceerd opdoen van kennis en ervaring niet verder komen. Wij verliezen het weer, vaak reeds na korte tijd. Hier tegenover staat dat vele mensen door een boek dat hen interesseert, of zelfs via een spelletje, dingen leren, die zij dan nooit meer vergeten, zelfs al hebben zij geen moeite gedaan, om die dingen bewust te 'leren'.

Nu hoeven wij van het leven wel geen voortdurend spelen te maken in de algemeen aanvaarde betekenis van het woord, maar toch meen ik dat ons geestelijk leren enigszins spelenderwijs zal moeten gaan. Niet dus door een eenzijdig en geforceerd zoeken naar bepaalde waarheden enzovoort, maar door eenvoudig op te nemen, wat de wereld ons als ervaring en kennis biedt. Wij zullen het snelst bewust worden door hetgeen de wereld rond ons zo biedt en hetgeen er als gevolg daarvan in onszelf ontstaat. Op deze wijze verzorgt de mens zichzelf goed en maakt hij voor zich een goede en vruchtbare bloei van de geest mogelijk.

Maar er is meer: Wanneer een plant bloeit, heeft zij over het algemeen bijtjes nodig. Vandaar dat papa er altijd de bloemetjes en de bijtjes bijhaalt, zelfs al stottert hij verder alleen maar. Kortom: de bij is een invloed van buitenaf, die noodzakelijk is om de bloei geheel te doen slagen en vruchtbaar te maken. Ofschoon ik het heb over geestelijke en niet over materiële waarden, acht ik dit beeld van belang voor een goed begrip:

Wanneer wij geestelijk 'in bloei' staan en ons wezen voor andere en hogere waarden en werelden open staat, zullen wij nog niet alleen en zonder hulp verder kunnen gaan. Wij hebben dan behoefte aan hulp van bijvoorbeeld de geest of in ieder geval harmonische waarden, die onze wezensinhoud overbrengen naar elders en ons deel doen hebben aan de inhoud van wezens, die elders aanwezig zijn. De contacten, die met hogere geestelijke niveaus ontstaan tijdens een periode van geestelijke bloei, zijn dan ook niet zonder meer het resultaat van eigen handelen en streven. Zij zijn het gevolg van een harmonie, waardoor je andere krachten tot je trekt, die dan bemiddelend optreden, zodra het gaat om levensbewustzijn.

Misschien is de gelijkenis niet al te gelukkig gekozen en bergt zij het gevaar in zich dat sommigen van u zich nu als geestelijke kasplantjes gaan beschouwen. Toch meen ik dat het beeld duidelijk maakt, waar het om gaat: wij moeten natuurlijk opgroeien. Indien wij langs deze weg voor onszelf de optimale condities voor verdere bewustwording waar kunnen maken, zoveel te beter. Maar zo dit niet het geval is, heeft het weinig zin met alle middelen iets te willen doorzetten. Het lukt toch niet. Hoe meer wij kunstmatig trachten geestelijk te stijgen, hoe zwakker hetgeen wij bereiken in ons vastligt en hoe groter het gevaar wordt dat wij geheel niets bereiken.

Waaruit dan weer blijkt dat de gang naar innerlijk bewustzijn enzovoort in feite niet op menselijk redelijke kennis en menselijk redelijke vermogens is gebaseerd. Bewustwording en besef van eigen innerlijk komt voort uit een harmonische ontwikkeling van het gehele Ik. De mens, die onnoemelijk veel kennis heeft, maar bijvoorbeeld gevoelsarm blijft, zal nooit van die kennis een juist gebruik kunnen maken, of dit nu voor het eigen ik, anderen, de wereld, de geest is bedoeld. Zoals ook de mens, die een grote gevoelsrijkdom heeft, maar niet over de middelen beschikt om daaraan uiting te geven – dus een zekere kennis, bekwaamheid – nooit in staat zal zijn die gevoelsrijkdom om te zetten in een blijvend geestelijk bewustzijn. Het geheel van de mens komt eerst juist tot uiting, wanneer alle delen van het bewustzijn zich gelijkmatig en evenredig ontwikkelen. Ik zou daarom enkele eenvoudige regels willen geven, die volgens mij voor de esotericus van groot belang kunnen zijn.

Tracht niet alles te begrijpen. Dan zult u altijd falen.

Tracht, hetgeen u kunt begrijpen, te doorvoelen. Dit brengt u bewustzijn.

Tracht niet anders te leven, dan u bent, maar probeer goed te leven, zoals u nu bent. Door uzelf te aanvaarden en vanuit dit Ik de beste resultaten na te streven, vindt u groter bewustzijn, maar ook een voortdurende mogelijkheid het eigen Ik verder te ontplooien.

Regels kunnen soms het Ik vormgeven. Maar vergeet daarbij niet dat niet alle mensen geschikt zijn om middels regels geleid te worden. Klimplanten, klimrozen bijvoorbeeld kun je leiden, door ze vast te leggen. Zo ook sommige mensen. Andere planten verbreken hun banden en kiezen een eigen richting of verkommeren, wanneer u tracht, ze in het gareel te dwingen. Zo ook de mensen. Regels zijn daarom voor u alleen nuttig, wanneer u ze met geheel uw wezen en haast zonder verder denken kunt aanvaarden.

Tracht te beseffen dat de kern van uw bestaan in de stof en in de geest altijd maar het uiten is van een kern, die in u werd vastgelegd. U bezit niet zonder meer een zelfstandigheid in de kosmos. Menige mens meent uit trots, op eigen benen alleen te moeten staan en alle steun af te moeten wijzen. Maar zo iemand gaat dan aan de lasten, die hij voor zich ziet, ten gronde.

Degene, die leert dat hij levende naar zijn beste vermogen, terug kan vallen op de oerkracht, waaruit hij is ontstaan, zal zich sterk gevoelen, mits hij het ingrijpen van deze grondkracht middels alle delen van de schepping wil aanvaarden.

Wees geen fatalist, maar geloof wel in een God, die alles ten beste voert, wanneer u ten beste blijft streven.

Dat zijn maar enkele regels. Niet veel eigenlijk. Toch meen ik dat je van deze regels uitgaande een juiste opbouw en ontplooiing van het Ik, eenvoudiger zult kunnen bereiken, wanneer je deze regels zelf ten minste kunt aanvaarden. Sferen en werelden lopen dooreen. Het is haast onmogelijk te zeggen, wat sfeer en wat wereld is. Zodra het besef een rol speelt zijn al die dingen op de duur bijna gelijk. Maar je eigen besef maakt het je mogelijk in die werelden en sferen te reageren. Een wereld of sfeer is de mijne, zodra ik haar voldoende besef, om daarin te kunnen reageren; zolang ik een wereld niet besef, is zij voor mij als iets, wat niet bestaat. Boven mij is een oneindigheid, die ik het niets heet, omdat ik haar niet kan begrijpen, beseffen, kan beleven. Ik heb te maken met mijn werkelijkheid, dat deel van het Al, waarin ik reageren, beseffen, leven kan. Naarmate ik leef en in mijn leven groter wordt, breidt mijn besef zich uit en krijgt een deel van het niets boven mij meer vorm, terwijl ook de wereld van niets beneden mij zijn vaagheid verliest.

Een mens, die zuiver verstandelijk leeft, zal veel moeite hebben, wanneer hij wil beseffen, wat de zin van het leven is. Hij kan zijn redenen en de zin van 't bestaan alleen zoeken op grond van humane kwaliteiten, of zijn problemen ontvluchten, door stellingen, die hij zonder bewijs aanneemt. Voor degene, die niet gelooft, is het leven op aarde maar een korte tijd, waarin je in verschijning treedt, om dan uitgeblust te worden. Alleen je trots op humane kwaliteiten kan dan het bestaan nog enige inhoud geven. Zo iemand echter denkt te redelijk en zal te weinig rekening houden met zijn gevoelswereld. Daarom juist leeft hij tussen het niets van voor de geboorte en het niets na de dood.

Een mens, die leert zijn gevoelens mee te laten spreken, voelt dat er voor de geboorte iets geweest kan zijn. Hij beseft ook vaag dat het bestaan niet ophoudt bij de dood. Men kan stellen dat iemand die op gevoelens reageert zonder bewijzen, niet rationeel denkt. Mijn antwoord is dat een mens, die geheel rationeel denkt en handelt, geen mens meer is, maar een robot. Als een vreemd mengsel van gevoel en redelijkheid leeft de mens op aarde en dankzij dit vreemde mengsel vindt hij in zichzelf geestelijke kwaliteiten, zodat zijn wereld voor hem niet meer iets is dat sterft, wanneer hij sterft. Zoals de dichter zei: "Wanneer ik sterf, sterft gij, mijn God, met mij".

Het ontsluiten van het niets in het Ik is het doel van de esoterie, je voelt aan. Maar het gevoel stelt je niet in staat om te begrijpen. De rede stelt je niet in staat om aan te voelen en te doorleven, maar formuleert wel. Beiden samen maken het je mogelijk de grenzen van voor de geboorte en na de dood langzaam weg te schuiven, tot sferen en vroegere levens voor jou geen vage legenden meer zijn, maar een levende werkelijkheid, die je op aarde reeds beseft en ondergaat.

Je moet jezelf leren kennen. Dit is alleen mogelijk, wanneer je leeft met gevoel en verstand beide. Aan de problemen van je eigen bestaan kun je alleen ontkomen, wanneer je eerst begint jezelf te aanvaarden, zoals je bent. Is het hiermede niet duidelijk dat mijn eindconclusie voor deze avond moet luiden: De esotericus kan alleen tot bewustzijn van een werkelijkheid komen, wanneer hij uitgaat van eigen Ik, zoals dit is, het aanvaardende zoals hij het leert kennen, daaraan alle waarden van zijn gevoel toevoegende, én alle redelijkheid, om zo de grenzen van eigen bestaan en wezen langzaam, maar bewust, te leren verschuiven in de richting van het oneindige. Meer heb ik u niet te zeggen vanavond.

Voor de komende week wil ik u aanraden te beseffen dat u geneigd bent aan velen eisen te stellen en velen af te wijzen óf te verwaarlozen. Maar in deze dagen is het dwaas te veel aan jezelf te denken, daar u na korte tijd de anderen nodig zult hebben.

Goedenavond.

d.d. 14 juni 1968